

Vztah k národu je jako vztah k rodině

Vztah nacionalisty k jeho národu musí být totožný, jako je jeho vztah k rodině. Otec je hlavou rodiny a je si plně vědom své odpovědnosti k ní. Ví, že jeho povinností je rodinu finančně a hmotně zabezpečit, být oporou své ženě a dobrým vychovatelem svým dětem.

Být nacionalistou neznamená nenávidět ostatní národy, znamená to jen nejvíce milovat národ svůj, cítit se jeho nedělitelnou součástí a uvědomovat si své povinnosti k němu. Stejně jako otec zcela pochopitelně nejvíce miluje svoji rodinu už proto, že je její nedělitelnou součástí (i přes tvrzení feministek). Přitom milovat svoji rodinu přece neznamená nenávidět rodiny ostatní.

Vztah k ostatním rodinám bude logicky vždy záležet na vztahu oněch ostatních k rodině vlastní. S některými rodinami si budeme blízcí, budeme mít shodné zájmy, v podobném duchu budeme vychovávat své děti a pro tuto blízkost si budeme navzájem pomáhat. Potom samozřejmě budou rodiny, se kterými nás žádná významná blízkost spojit nebude, ony budou žít jinak než my, ale jejich život nebude do našeho života nijak zasahovat, a proto nám tyto rodiny budou víceméně lhostejné. A potom v našem okolí jistě budou rodiny, které svojí činností budou mnohdy i negativně ovlivňovat rodinu naši, například ničit náš plot, házet kameny po našem psu či krást nám ovoce ze zahrady. A podle toho bude také vypadat náš vztah k nim.

Skutečně neznám rodinu, která by toužila mít konflikty se svými sousedy. Neznám rodinu, která by toužila po tom, aby jí ostatní ničili její majetek. A podobně je to s národy: jsou národy, které jsou nám prostě díky své kultuře blízké, jsou ty, které jsou nám vzdálené a lhostejné a jsou ty, které opravdu nemáme důvod mít rádi a minimálně se před nimi musíme mít na pozoru. To ale není nějaký náš promyšlený výběr, my si své nepřátele sami uměle nevytváříme. Tento antagonismus je důsledkem nesourodých kultur, zvyků, zájmů atd.

Proto je vždy lepší, když v sousedství žijí národy, které jsou nám svým životním stylem podobné, protože s nimi může fungovat spolupráce a existovat jistá harmonie. Naopak tam, kde mezi sobě podobné a sžitě rodiny byla vtělena rodina zcela odlišná s rozdílnými životními návyky a v mnoha případech i civilizačními normami, tam opravdu nebývá nouze o konflikty. Jako důkaz takového narušení přirozené harmonie můžeme uvést bolševickou praxi, když rudá vláda z vesnice vystěhovala tzv. kulaky a nahradila je svými věrnými, většinou však primitivními soudruhy. Další příklad můžeme vidět v nuceném soužití Čechů s Cikány a nebo když liberálové do vesnice žijící si svým poklidným životem nacpou své azylanty z druhého konce světa.

Vztah otce k rodině je nejen o spoluprožívání časů štěstí a radosti, ale i o vědomí povinnosti ke svým, povinnosti nikdy je neopustit a to ani ve chvílích horších či nejhorších. Vždyť každý je hrdý na svůj národ a svoji příslušnost k němu, když například čeští hokejisté vyhrají mistrovství světa nebo olympijské hry. To je najednou na ulicích euforie češství a národních vlajek. Je to ale stejné, jako když otec jde na rodičovskou schůzku třídy syna jedničkáře, který ve škole nemá žádné potíže. Takový otec jistě nemá problémy

se vztahem ke svému synovi, nemusí totiž ani sám pochybovat o svých schopnostech vychovatele, v jeho rodinném soužití a vztahu k dítěti se neobjevil problém. Zkouškou daného sepětí již ale jistě bude případně synovo vyhození ze školy či manželčino zhloupení na úroveň bulvárem živených kolegů z práce. Soužití s těmito mými blízkými, jež se mi v dané chvíli vzdalují, se jistě stane zkouškou toho, jak jsme spolu svázáni. Ono neopustit ty, kdo nejsou favority a snad nám mohou čas od času i „pít krev“, je tou zkouškou, která ukazuje naši kvalitu a jedinečnost naší blízkosti.

Otec má ke svému dítěti povinnost a odpovědnost dvacet čtyři hodin denně. On za něj neztrácí odpovědnost zazvoněním školního zvonku. Přitom nikdo snad nechce otce, který miluje své děti, obvinít, že díky své lásce k vlastním musí nenávidět děti ostatní. On prostě jen, i přesto, že jiné děti se možná lépe učí a více ve škole poslouchají, nejvíce cítí k dětem vlastním.

Darwinisté by řekli, že otec touto láskou pouze opatruje své geny. Jejich život musí být opravdu citově ubohý. Přece pro přežití otcových genů by bylo lepší mít děti co nejvíce a příliš se o ně nestarat, aby se zocelily samy. A takový potomci by se dále mnohočetně množili bez pocitu odpovědnosti, který by se ostatně ani neměli kde naučit. Vždyť co se omezovat na starost o potomky, při které je nutné se zatěžovat výchovou a starostí, pokud by šlo jen o další život vlastních genů.

Stejně je to i ve vztahu k ženě. To, že miluji svou manželku, nutně neznamená, že ostatní ženy nenávidím. Ba co více, mohou se mi i líbit, ovšem vybral jsem si, jistě i řízením čehosi nad námi, právě ji, právě ona je moje blízká, ji miluji, a proto se i musím uskromnit. Podle darwinistů je opět láska jen cosi umělého, místo omezování se na jedinou ženu bych měl mít žen co nejvíce, s nimi plodit co nejvíce dětí a nikterak se již nezatežovat vztahem k nim a ke svým dětem.

Z evolučního hlediska je vůbec jakákoliv výchova a možná třeba i zdravotnictví úplně zbytečné, protože pokud nějaký potomek není kvalitní, pak se jeho nekvalita přenesou i do dalších generací, a proto je nutno jej vyřadit, například shobením ze skály nebo potrapec. Z logiky evolucionistů jsou vlastně pokroky v medicíně cosi umělého, co udržuje při životě ty, kteří nejsou nejlepší a nejsilnější. Co na tom, že vztahy v lidské společnosti jsou přece jen o něco složitější, nežli vztahy ve vlčí smečce: my jsme jen nejvyšší zvířata, a proto by se naše vztahy měly podobat soužití zvířat. Evolucionista věrný své teorii by ani neměl být nacionalistou, vždyť co s národem, který není na špici, není vyvolený nebo dokonce vymírá či podléhá národu silnějšímu. Podle evoluční logiky by měl zahynout, nepřežít, nemá budoucnost a s ním ani jeho příslušníci. Proto je přílišné propojení jednotlivých příslušníků národa do pevného národního celku evolučně škodlivé, jedinec se totiž může stát i příslušníkem blízkého, ale evolučně úspěšnějšího celku, tak na se hlásit k sepětí s celkem méně úspěšným, že?!

Nacionalista ovšem nesmí hledět na to, kdo je silnější a kdo slabější, je povinen hlásit se k tomu národu, jehož je součástí. K povinnostem vůči tomuto národu se konečně přihlásil již tím, že sám sebe považuje a označuje za nacionalistu. Stejně tak se otec musí hlásit ke své rodině nejen v dobách, kdy jsou její příslušníci zdraví, silní, krásní a vše se jim daří, naopak jeho otcovská kvalita se projeví, jestliže dokáže být oporou své rodině i v případě nemoci, životních selhání a ve své povinnosti neselže a příliš nezaváhá při žádných osudových výzvách.

Všem nacionalistům a otcům na závěr přeji, aby ve svém úkolu uspěli a nenechali se vytrhnout z pevného svazku, který vytváří, udržují a třeba i proti všem brání.

David Macháček